

מסורת הש"ס

לָקֵחַן לֵבָה (ב) לָקֵחַן
 אֶת־הַשֶּׁמֶט לֵה: וְשִׁמְרָה
 בִּצְלָה כְּהֵה (ה) עֵינָי
 סִי יִצְמוֹת לִ: דִּה־אִשָּׁה
 עֵי תִפְסוֹת שִׁצְיָה כֵה
 כֵּה בְּחֻקֹּת שִׁשְׁיָה עֵה
 עֵי־דִהֶכָּה (ו) לָקֵחַן
 אֶת־תִּפְסוֹת תִּרְמוֹת
 הֵה־כֵּה (ח) דָּךְ לֵה:
 דָּךְ לֵבָה: (י) שִׁסֵּי
 דָּךְ יִחֵה: (יב) לָקֵחַן
 לֵב יִחֵה: (ל) וְיִקְרָה
 כֵּה יִחֵה וְשִׁמְרָה רִמֵּה
 כֵּה שִׁמְרָה רִמֵּה

הגהות הב"ח

(ג) לאמר רב הונא
ומה: (ז) תוס' ד"ה
לכו וכו' ומה שקשה
לקמן דף כ לפי הקונט'
פ' אלו טרפות דף
מד וליישב:

הגהות מהר"ב רנשבורג

ש"ע י"ד סי' א' סעיף
וסי' כ"ג סעיף א'
עיף ב' וסי' כ"ד ס"א
ס"ז וסי' כ"ז יעו"ש כ"ל:

לעזי רש"י

י"ד"ר. למשמש.

יו"ט. חורים.

מוסף רש"י

[illegible]

שיטה מקובצת

רצוני קטנה כפולה
 ויהי בה כעין דוד
 ופסק את הגדרת היינו
 קור: [ח] ונח לי גיורוינו
 ברא: כבבא ברא:
 כולה נהניי כמתי
 השוח: [א] לא ברק
 ימיני [א] חרש חשיה
 א: [ח] כרב רונה
 וירשנו דמולתי: הס:
 שהרי בכל שפך אתה
 נח העמד מכל
 יקור שהיה מרמלה
 איך יכל: [ח] נשחטה
 היה בחזקת היתר
 ובה היתה נשחטת
 ונקמן
 מאי נפק מינה:
 מוקמינן לה הדי הדי
 והה ומטא: [ח] הוא
 וסאתר קדם שחיה:
 אמרין שהרי בשר מן
 אינה מטאמינה
 כשי' לא נמצא כל זה:

הכל שוחטין פרק ראשון חולין

פ.

עין משפט
נר מצוה

[illegible]

בינו גרשום

[illegible]

לִי צִל וְאַמְאִי אֲמַר דְּלֹא
נִרְאָה דְּצִל (ב) הוּא הוֹצֵךְ
דְּבִחוּקָת הֵיטֵר עוֹמֶדֶת.

ד' (ב"מ דף טו): תפילין צי צר חבו
 לקדקד רבניו מס דלין גרין לקשור ככל יום
 יום מנצחין לקושין מדקאמר בהקומץ
 (משמע) תפילין מאמתי מצד עליהן
 משמע הנחה ועד שעת קשירה ולרבניו
 תס נראה דהיא קשירה היינו הדיקון
 מהדקון סביב ראשו כמו (מדה דף
 טו): שלא קשורה בו וכמו (ע"ו
 דף טו) קשורה בו ככל דלי קשירה
 ממש ובי ככל יום ילך אלל צר חבו
 עוד דברים המוצא תפילין (עירובין
 דף טו) ואם משמע דאסור לקשור קשר
 של תפילין בצבת משום דהו קשר של
 קיימא דקאמרין ישנות מכניסין וזו
 וזו אלל חדשה לא ומפרש בגמרא
 וחדשה קרי שאין מצויר ואם היה
 עשוי לקשור ולהפיר בקשר א"כ לא
 הוה קשר של חיימא:

[illegible][illegible][illegible]

התם
שמה במקום נקב. שהיה זו תחלה
: מנקה. לשון נקבים קרו"ט בלע"ז:
שמה

ואידך הני שביחן. כ
משכח שכיחי מכא
תפילין כשמניחן שרבינו אל
רבה (מנחות לה: ע"ש בתוס')

מא איכא "אידי דממשמשא פתת ואמר רב יהודה אמר ש"ס צריך שילמוד ג' דברים מילה ורב חנניא בר שלמיא זמר באף קשר של תפילין וציצית ואידך הני שכיחן הוה אמר שמואל כל טבח לכות שחיטה אסור לאכול הן הלכות שחיטה שהייה הגרמה ועיקור מאי קמ"ל לא צריכא ששחט לפנינו ב' ש שפיר מהו דתימא מדאידיך י נמי שחט שפיר קמ"ל כיון נין דשהי ודרים ולא ידע ה אמר שמואל ה"טבח צריך ש לאחר שחיטה אמר רב מי תנינא ר"ש אומר אם י מאי לאו כדי ביקור סימנין הכי א"ר יוחנן כדי ביקור ד דברך לשיעורים אלא כדי ש לא בדק מאי ר' אלעזר זום רבי אלעזר בר' ינאי אמר באכילה במתניתא תנא במשא במאי קמיפלגי בדבר (6) בהמה בחיה בחזקת עד שיועד לך כמה נשחטה יא בחזקת היתר עד שיועד ה מר סבר בחזקת איסור מתה היא ומר סבר בחזקת בחזקת טומאה לא אמרינן הונא בהמה בחיה בחזקת עד שיועד לך כמה נשחטה היתר עומדת עד שיועד לך לימא נשחטה הותרה הא איתיליד בה ריעותא כדבעא מרב הונא בא זאב ונמל בני הא ליתנהו אלא נקב בני הא קא חזינו דהוא נקבינהו חזירן כשהן נקובין מהו מי קום נקב נקב או לא א"ל "אין זקום נקב נקב איתביה" ראה אנה ועכבר המנקר באבטיחים חוששין

שְׁהִי
מֵה וְ
הָשֵׁ
מִשְׁ
עוֹשֶׂה
שֶׁכֶּן
אֵלֹ
הַשֵּׁ
גְדוֹלָה
וְחוּץ
פְּתוּמִים
אָמַר
נִקְצִים
צֹאצֵץ
מִי
חֵד

גבי צשר איכא קרמא מפסיק שאין
ממשמשא. מנייר: מפסא. לשון
לכתוב שידע לחתום שמו אילו
ידו לכך אפילו שבקי בהלכותיה:

מעילאי נמי קרמא
ידא דטבחא מפתת
רב תלמיד חכם צו
כתב שחיטה ומילה
משמיה דרב אמר
וברכת חתנים וצייץ
ואמר רב יהודה א
שאינו יודע הלכות
משחיטתו ואלו הן
דרסה חלדה הגרמי
כולהו תניניהו לא צו
וג' פעמים ושחט שפ
שחט שפיר האי נמי
דלא גמר דיומנין ה
ואמר רב יהודה אמר
שיבדוק בסימנים לא
יוסף אף אנן נמי ה
שהה כדי ביקור מאי
א"ל אב"י לא הכי
חכם א"כ ^(א)נת דבר
ביקור טבח חכם לא
בן אנומיגנוס משום ר
טרפה ואסורה בא
יבלה ומטמאה במש
הונא ^(ד)דאמר ^(ה)
איסור עומדת עד ש
ינשחטה הרי היא ב
לך כמה נטרפה מ
קיימא והשתא מתה
איסור אמרינן בחזק
גופא אמר רב הונא
איסור עומדת עד ש
נשחטה בחזקת היתת
במה נטרפה ולימא
קמ"ל דאע"ל דאיתי
מיניה רבי אבא מרב
מעיס מהו נטל הא
מעיס מהו נקב הא
אלא נטלן והחזיר
חיישי' שמא במקום נ
חוששין שמא במקום
צפור המנקר בתאנה

אומר העמד דבר על חוקתו שהיה על ידי ספק נמצאת אומר שבהמה זו מחלה ומספק אתה בא להטירה שמה יודע לך שנשטתה כראוי: **נשטתה** עד עתה **במה נשטתה**, ולקמן מפרש שמה קמפליגי בהשטא ונדל לנו ספק: **מר סבר בחוקת איסור**. הראשון בדחוקת שאינה שטוטה יממוקמית **ב בחוקת איסור אמרינן**, ולאכילה הוא **אמרינן**, שהרי בשר מן הדי אינה ללשון חוקה לא שייך אלף בדבר ספק **אע"ג דאיטילידי בהו ריעווא**, שנדל ספק ה"ה שזו ויש תלמודא שזלחר שטוטה ה"ה בהמה אינה טרפה וטלינן בלאחר **הוה**, ולא חזינן בהו שום ריעווא שנינו וטרפה דנקבו הדקין אחד מש